

1.

ЩЕ ПОЕМЕШ ЛИ ПО МОЯ ПЪТ?

Залата за багаж на летището в Брюксел беше голяма и просторна, с многобройни багажни ленти, които неспирно се въртяха. Тичах от една на друга и отчаяно се опитвах да открия черния си куфар. Тъй като беше натъпкан с пари от наркотици, бях по-притеснена, отколкото би било нормално заради някакъв загубен багаж.

През 1993-та бях на двайсет и една и вероятно изглеждах като поредната разтревожена млада работеща жена. Ботите ми „Док Мартенс“ бяха пожертвани в името на красиви ръчно изработени велурени обувки на висок ток. Носех черни копринени панталони и бежово яке – типичното *jeune fille*, без никакъв намек за субкултура, стига човек да не забележи татуировката на шията ми. Бях направила всичко точно така, както ме бяха инструктирали – чекирах куфара в Чикаго през Париж, където трябваше да се кача на кратък полет до Брюксел.

Когато пристигнах в Белгия, потърсих черния си куфар на колелца на мястото за вземане на багаж. Никъде не се виждаше. Като се борех с надигащата се паника, попитах на разваления си училищен френски какво е станало с куфара ми.

– Понякога не качват багажа на правилния полет – обясни едрият мъжага, който работеше там.
– Чакайте следващия самолет от Париж – сигурно ще пристигне с него.

Дали не бяха засекли куфара ми? Знаех, че носенето на повече от десет хиляди недекларирани долара е незаконно, особено ако принадлежат на западноафрикански наркобарон. Да не би властите да затягаха примката си около мен? Може би трябваше да се опитам да мина през митницата и да избягам? А може би куфарът наистина се беше забавил и аз щях да изоставя огромна сума пари, собственост на човек, който вероятно би могъл да ме убие само с едно телефонно обаждане. Реших, че втората вероятност е малко по-страховита. Така че зачаках.

Следващият полет от Париж най-сетне пристигна. Промъкнах се към новия си „приятел“ от разпределението на багажа, който сортираше нещата. Трудно е да флиртуваш, когато си ужасена. Забелязах куфара.

– Моят багаж! – възкликнах екзалтирано и го грабнах. Благодарих прочувствено на човека и му махах трескаво, докато преминавах през една от автоматичните врати към терминала, където забелязах приятеля си Били да ме чака. Неволно бях пропуснала митницата.

– Притесних се. Какво стана? – попита Били.

– Да се качваме в таксито – изсъсках аз.

Не дишах, докато се отдалечихме от летището и преполовихме пътя до Брюксел.

Церемонията по дипломирането ми в Смит Колидж предишната година се проведе в прекрасен пролетен ден, така характерен за Нова Англия. В един нашарен от слънчевата светлина квадрат свиреха гайдари, а губернаторката на Тексас Ан Ричардс наставляваше колежките ми и мен да излезем оттук и да покажем на света какви жени сме. Семейството ми сияеше от гордост, когато се дипломирах. Наскоро разведените ми родители се държаха възможно най-добре, достолепните ми южняшки баба и дядо бяха щастливи да видят най-голямата си внучка с университетска шапка, заобиколена от бели англосаксонски протестанти сред бръшляна, а малкият ми брат беше отегчен до смърт. По-организираните ми и целенасочени състудентки щяха да продължат със специализации, да започнат работа в организации с нестопанска цел или пък да се приберат по домовете си – нещо обичайно за първата рецесия по времето на Буш.

А аз щях да остана в Нортхамптън, Масачузетс. Бях специализирала театър, напук на скептицизма на баща ми и дядо ми. Произхождах от семейство, където образование-то се тачеше. Бяхме клан на лекари, адвокати и учители с някоя случайна медицинска сестра, поет или съдия в отбора. След четири години учене все още се чувствах като дилетантка, неквалифицирана и немотивирана за живот в театъра, но в същото време няхах и алтернативен план за академично обучение, смислена кариера или великото семейно призвание – юридически колеж.

Не бях мързелива. През цялото време, докато учех, работех в ресторанти, барове и нощни клубове, печелех привързаността на шефовете си и колегите си с тежък труд, с хумор и с готовност да работя двойни смени. Работата и онези хора ми бяха много по-близки от повечето от състудентките ми в колежа. Доволна бях, че съм избрала Смит Колидж, пълен с умни и динамични жени. Но приключих с онова, което се изискваше от мен по рождение и заради произхода ми. Бях изгубила търпението си в безопасните граници на Смит. Завърших с почти отлична диплома и сега копнеех да опитвам, да експериментирам, да изследвам. Беше дошло времето да заживея собствения си живот.

Бях добре образована млада дама от Бостън с влечение към бохемската субкултура и без ясен план. Но няхах представа какво да правя с насъбралия се копнеж за приключения, нито как да направя продуктивна готовността си да поемам рискове. В мисленето ми не се забелязваше научна или аналитична склонност – онова, което ценях, бяха артистичността, старанието и емоциите. Наех апартамент със състудентка, с която бяхме завършили актьорско майсторство, заедно с нейната побъркана приятелка художничка, и започнах работа като сервитьорка в една микробиария. Сприятелих се с другите сервитьори, барманите и музикантите, всичките – сексапилни и постоянно облечени в черно. Работехме, организирахме купони, ходехме да плуваме голи или да се пързаляме с шейни, чукахме се, понякога се влюбвахме. Направихме си татуировки.

Харесвах всичко, което Нортхамптън и заобикалящата го долина Пайниър можеха да ми предложат. Бяхах с километри по черните пътища, научих се как да нося десетина халби бира нагоре по стълбите, отдадох се на безброй романтични прегрешения със съблазнителни момичета и момчета, пътувах през седмицата до Провинстаун за излети на плажа по време на почивните си дни през лятото и есента.

Когато дойде зимата, започнах да ставам неспокойна. Приятелките ми от колежа ми разказваха за работата и живота си в Ню Йорк, Вашингтон и Сан Франциско и аз се чудех какво, по дяволите, става. Знаех, че няма да се върна в Бостън. Обичах семейството си, но разправиите около развода на родителите ми бяха нещо, което категорично исках да избегна. Като се замисля сега, да си купя билет за европейски влак или да стана доброволка в Бангладеш биха били чудесни варианти, но аз си останах забита в долината.

Сред разкрепостения ни социален кръг имаше и клика от невъзможно стилни и страхотни лесбийки в средата на трийсетте. Тези светски и обиграни, по-възрастни от мен жени ме караха да се чувствам нетипично стеснителна. Но когато няколко от тях се преместиха в съседния апартамент, станахме приятелки. Сред тях беше Нора Дженсън от Средния запад, с дрезгав глас и къдрава буйна пясъчнокафява коса. Нора беше ниска и доста приличаше на френски булдог, или може би на бяла Ърта Кит. Всичко в нея беше комично – провлеченият ѝ говор, остроумията, които сипеше с дрезгавия си глас, начинът, по който накланяше глава, за да те изгледа изпод къдриците с блестящите си кафяви очи, дори начинът, по който държеше неизменната си цигара – с гъвкава китка, готова за размахване. Имаше игрив и внимателен подход към хората и ако ти обърне внимание, все едно те посвещава в някаква своя лична шега. Нора беше единствената от онези по-възрастни жени, която ми обръщаше внимание. Не беше точно любов от пръв поглед, но в Нортхамптън за едно двайсет и две годишно момиче, търсецо приключения, тя беше доста интригуваща личност.

И тогава, през есента на 1992-ра, тя изчезна.

Появи се отново след Коледа. Сега си беше наела сама голям апартамент, бе го обзавела с чисто нови мебели ръчна изработка и се беше сдобила с убийствена стереоуредба. Всичките

ми други познати седяха върху евтини дивани от магазините заедно със съквартирантите си, а тя пръскаше пари по начин, който привличаше внимание.

Нора ме покани да излезем да пийнем, само двете, което се случваше за пръв път. Това да не би да беше среща? Може би, защото ме заведе в бара на хотел „Нортхамптън“, най-близкото местно подобие на елитен хотелски клуб, целият боядисан в бледозелено на бели ромбове. Нервно си поръчах една маргарита със сол; Нора вдигна вежда.

– Не е ли малко студено за маргарита? – подхвърли тя и си поръча скоч.

Вярно беше. Януарските ветрове правеха северен Масачузетс неприветлив. Трябваше да си поръчам нещо тъмно в по-малка чаша – сега ледената ми маргарита изглеждаше нелепо детинска.

– Какво е това? – попита тя и посочи малката метална кутийка, която бях сложила на масата.

Кутията беше в жълти и зелени цветове и първоначално съдържаше лимониви бонбони за смучене. От лявата страна на капака гледаше Наполеон – познаваше се по триъгълната шапка и златните еполети. Кутията беше служила за портфейл на една жена, с която се бях запознала в Смит – студентка от по-горен курс и най-готиният човек, когото някога бях срещала. Следваше изкуство, живееше в кампуса, беше иронична и любопитна и някак свръхелегантна. Един ден, когато се възхитих на кутията, тя ми я подари. Беше идеална по размер за пакет цигари, шофьорска книжка и сгъната двайсетачка. Когато се опитвах да извадя пари от скъпоценното си тясно портмоне, за да платя питиетата, Нора го бутна настрани.

Попитах я къде е била през всичките тези месеци, а тя ме изгледа преценяващо. Спокойно ми обясни, че се замесила в контрабанда на наркотици чрез приятел на сестра си, който бил „свързка“, заминала за Европа и официално била обучена на номерата на подземния свят от американски търговец на произведения на изкуството, който също бил „свързка“. Прекарвала наркотици в тази страна и получавала страхотно възнаграждение за работата си.

Бях потресена. Защо Нора ми казваше това? Ами ако отида в полицията? Поръчах още едно питие, наполовина убедена, че Нора си измисля всичко и че това е най-безмозъчният опит за прелъстяване, правен някога.

Бях се запознала с по-малката сестра на Нора, когато тя ѝ дойде на гости. Представи се като Хестър; падаше си по окултното и ръсеше навсякъде амулети и пернати дрънкулки, направени от пилешки кости. Помислих си, че е просто хетеросексуалната и отдадена на уика версия на сестра си, но се оказа, че е любовница на западноафрикански наркобарон. Нора описа как пътувала с Хестър до Бенин, за да се срещне с наркобарона, който се казвал Аладжи и имал поразителна прилика с Ем Си Хамър. Останала като гостенка в имението му, видяла и била обект на услугите на шаман, и сега била смятана за негова снаха. Всичко звучеше мрачно, ужасно, страховито, диво... и безкрайно възхитително. Не можех да повярвам, че тя, пазителката на толкова много ужасяващи и възбуждащи тайни, ме прави своя довереница.

Сякаш, разкривайки тайните си пред мен, Нора ме обвърза със себе си и постави началото на заобиколно ухажване. Никой не би могъл да нарече Нора класическа красавица, но тя притежаваше остър ум и чар в изобилие, а освен това беше майсторка в изкуството да прави така, че всичко да изглежда лесно. По правило винаги се отзовавам на хора, които подхождат към мен с ясна цел. В опитите си да ме прелъсти, тя беше едновременно настойчива и търпелива.

През месеците, които последваха, ние се сближихме още повече и научих, че немалко от местните момчета, които познавах, тайно работеха за нея, което пък ми донесе увереност. Бях очарована от нелегалното приключение, чието въплъщение беше Нора. Когато беше в Европа или Югоизточна Азия за дълго време, се местех в къщата ѝ, за да се грижа за любимите ѝ черни котки Едит и Дум-Дум. Имаше навика да звъни в странни часове на нощта от другия край

на света, за да пита как са котенцата ѝ, а връзката пукаше и съскаше заради разстоянието. Пазех всичко в тайна; отбягвах и въпросите на моите вече изпълнени с любопитство приятели.

Тъй като бизнесът се ръководеше извън града, истината за наркотиците ми се струваше пълна абстракция. Не познавах никого, който да взема хероин, и не мислех за страданието от пристрастяването. Един пролетен ден Нора се завърна у дома с чисто нова бяла мазда „Миата“ кабриолет и с куфар, пълен с пари. Изсипа ги на леглото и се отъркаля в тях, гола и кикотеща се. Това беше най-голямото ѝ възнаграждение дотук. Скоро вече фучах наоколо с колата, а от касетофона Лени Кравиц настояваше да узнае: „Ще поемеш ли по моя път?“.

Въпреки (а може би заради) странната романтична ситуация с Нора знаех, че трябва да се измъкна от Норт-хамптън и да направя нещо. С приятелката ми Лайза Б. пестяхме бакшишите си и решихме, че ще напуснем работата в бирарията и в края на лятото ще поемем към Сан Франциско. (Лайза не знаеше нищо за тайните занимания на Нора). Когато споделих с Нора, тя заяви, че би било прекрасно да има апартамент в Сан Франциско, предложи да отлетим там и да потърсим къща. Бях шокирана, че съм толкова важна за нея.

Само няколко седмици преди да напусна Нортхамптън, Нора разбра, че трябва да се върне в Индонезия.

– Защо не дойдеш с мен да ми правиш компания? – предложи тя. – Няма нужда да вършиш нищо, просто ще се мотаеш наоколо.

Никога не бях напускала Щатите. Макар да се предполагаше, че ще започвам нов живот в Калифорния, перспективата беше неустоима. Искях приключение, а Нора ми предлагаше такова. Нищо лошо не беше сполетявало хората от Нортхамптън, които я бяха придружавали на екзотични места като момчета за поръчки – всъщност, те се завръщаха с необичайни истории, които биваха разказвани само пред избрана група приятели. Реших, че няма нищо опасно, ако правя компания на Нора. Даде ми пари за билет от Сан Франциско до Париж и каза, че на летище „Шарл дьо Гол“ ще ме чака билет на „Гаруда Еър“ за Бали. Беше съвсем просто.

Нора прикриваше нелегалната си дейност с твърдението, че тя и съучастникът ѝ – един тип с козя брадичка на име Джек – се канят да издават списание за изкуство и литература: съмнително, но доста мъгляво обяснение. Когато обясних на приятелите и семейството си, че ще се местя в Сан Франциско, ще работя за някакво списание и ще пътувам, всички единодушно се озадачиха и се настроиха подозрително към новата ми работа. Но отхвърлих въпросите им, като си придадох вид на тайнствена жена. Докато напусках Норт-хамптън и шофирах на запад с приятелката си Лайза, имах чувството, че най-сетне се впускам в живота. Усещах, че съм готова на всичко.

Двете с Лайза шофирахме непрекъснато от Масачузетс до границата с Монтана, като спяхме и карахме на смени. Посред нощ спряхме на една отбивка, за да поспим, и когато се събудихме, видяхме на изток невероятната златна зора на Монтана. Не помня някога да съм била пощастлива. Запиляхме се из щата, минахме бързо Уайоминг и Невада и най-сетне се озовахме на Бей Бридж в Сан Франциско. Трябваше да взема самолета.

Какво щеше да ми трябва за пътуването до Индонезия? Нямах представа. Натъпках в един малък сак на „Л. Л. Бийн“ черни копринени панталони, една права рокля, разръфани дънкови шорти, три тениски, червена копринена пола, черна минипола, екипировката си за бягане и черни каубойски ботуши. Бях толкова развълнувана, че забравих да си взема банския.

С пристигането си в Париж отидох право на гишетото на „Гаруда“, за да получа билета си до Бали. Въобще не бях чували за мен. Напълно шокирана, седнах в ресторанта на летището, поръчах си кафе и опитах да реша какво да правя. Дните на мобилните телефони и имейлите тепърва предстояха и нямах никаква представа как да се свържа с Нора. Реших, че има някакво недоразумение. Най-сетне станах, отидох до вестникарската будка, купих си пътеводител за Париж и си избрах евтин хотел, който се намираще в центъра на шести арондисман. (Кредитната ми карта беше с доста нисък лимит). От малката си стая виждах покривите на

Париж. Обадих се на Джак, стария приятел и настоящ бизнеспартньор на Нора в Щатите. Злонамерен, надменен и вманиачен по проститутките, Джак не беше от любимите ми хора.

– Захвърлена съм в Париж. Онова, което Нора ми каза, не е истина. Какво да правя? – попитах го.

Джак се раздразни, но реши, че не може да ме остави на произвола на съдбата.

– Иди да намериш „Уестърн Юниън“. Утре ще ти пратя пари за билет.

Преводът се забави няколко дни, но нямах нищо против. Мотаех се из Париж, замаяна от вълнение, и поглъщах всичко. В сравнение с повечето францужойки приличах на тийнейджърка и за да оправя това, си купих прекрасни черни фигурални чорапи, които да си отиват с ботите „Док Мартенс“ и миниполата ми. Не ми пукаше дали някога ще напусна Париж. Намирах се в рая, съвсем сама.